

Heer God, Gij wijkt nooit van onze zijde en Gij gaat altijd met ons mee. Open onze ogen voor uw zorgzame aanwezigheid bij jongen mensen, vooral bij hen die lijden en verdriet hebben. Maak ons aandachtig voor wat jongeren ter harte gaat, voor hun dromen en wensen, voor hun noden en angsten. Laat ons ontdekken waar het op aankomt in de wereld van scholen of jeugdbewegingen, in jongerengroepen of parochies. Laat ons samen de weg gaan van vernieuwing en verdieping en beziel ons met de Geest van Jezus, uw Zoon en onze Heer. Amen.

gebed bij het synodaal proces in het bisdom Brugge
bisschop L. Aerts

Het verhaal gaat verder... als wij het doorvertellen...

De nacht ging voorbij, het werd weer licht, een nieuwe dag brak aan in Emmaüs.

“Je zult het misschien gek vinden, wat ik nu ga zeggen,” zei Lucas tegen Matteüs, “maar toen jij gisterenavond het brood brak en ervan deelde, toen was het net alsof we niet alleen maar met ons tweeën waren, maar met z'n drieën. Het was net alsof Jezus weer bij ons was.”

“Dat vind ik helemaal niet gek,” zei Matteüs. “Achteraf vind ik het ook niet meer zo dwaas dat de vrouwen die net als wij met Jezus zijn meegegaan, zeggen dat zij hem na zijn dood hebben gezien, dat hij aan hen is verschenen.”

“Denk je dat ze hem echt hebben gezien,” vroeg Lucas, “of hebben ze zich dat verbeeld? Misschien zagen ze hem alleen maar omdat ze het zo graag wilden.”

“Dat zou kunnen,” zei Matteüs. “Die vrouwen zijn net als wij, ze willen niets liever. Maar God wil, denk ik, ook niets liever. Hij wil dat wij geloven wat Jezus ook geloofde: dat ons leven niet eindigt met de dood. God ontfermt zich over de doden, zoals hij zich over de gestorven Mozes heeft ontfermd en zoals hij de profeet Elia in een vurige wagen met vurige paarden ten hemel liet opvaren. Het zou heel goed kunnen dat het God is die de vrouwen dat hemelse visioen heeft ingegeven, zoals hij jou gisterenavond op de gedachten bracht dat Jezus in ons midden was bij het breken van het brood.”

“We moeten de hoop niet verliezen, Matteüs,” zei Lucas. “De God van Mozes en Elia, de God die Jozef uit de put haalde, en ons volk uit Egypte, en Jona uit de vis en Daniël uit de leeuwenkuil, die God heeft zich ook over Jezus ontfermd. En daarom moeten jij en ik niet hier in Emmaüs blijven, in ons oude leven. Wij moeten teruggaan, terug naar Jeruzalem, naar de vrouwen en de anderen. Samen met hen moeten wij de herinnering aan Jezus levend houden.” Matteüs dacht na.

“Waar denk je aan?” vroeg Lucas.

“Ik denk eraan,” zei Matteüs “dat het verhaal van Jezus moet worden opgeschreven. Anders weet later niemand meer wie hij was. Zoals Mozes en Elia dankzij die oude verhalen in de herinnering voortbestaan, zo moet ook Jezus voortleven. Wie na ons geboren worden, moeten weten hoe hij leefde en waarom hij stief. Ze moeten Jezus ontmoeten, net zoals wij hem hebben ontmoet. Misschien moeten wij die verhalen wel opschrijven, Lucas.” “Wij?” “Ja, wij.”...

uit: Koning op een ezel, Nico ter Linden

Ik verlang naar een kerk die aanwezig is in de gesprekken van de mensen en die kan dialogeren. Het is de Kerk van Emmaüs, waarin de Heer de leerlingen 'interviewt' wanneer ze ontmoedigd zijn. Voor mij maakt het interview deel uit van dit gesprek van de Kerk met de mensen van vandaag.

Paus Franciscus & Antonio Spadaro,

De hoop is geweldiger, beter, ze ziet instinctmatig dat ze alleen maar in vervulling kan gaan wanneer je vast bereid bent veel geduld te hebben met jezelf, met de ander en zelfs met God. Om levend te blijven vraagt ze om dagelijks onderhoud. Alle kleine gebaren zijn daar goed voor. Een glas water dat wordt aangeboden of ontvangen, een stuk brood dat gedeeld wordt, een handdruk die gegeven wordt, spreken treffender dan een theologisch handboek over de mogelijkheid om samen te zijn. Wij worden beiden gekenmerkt door het appel van een hiernamaals, maar de eerste logica van dat hiernamaals komt erop neer dat we nu al dingen beter samen kunnen doen. Een nieuwe wereld is in wording en het is aan ons om een idee te geven van wat haar ziel is...

Christian de Chergé

**tochtgenoot zijn
en coach
en gids...
...zoals eens
op weg naar Emmaüs**

Zoals eens op weg naar Emmaüs
loop Jij met ons mee,
de verkeerde richting uit,
weg van Jeruzalem.

Jij stelt allereerst een vraag:
'Waarover lopen jullie zo druk
met elkaar te praten?'
Wij mogen op verhaal komen
en vertellen honderduit
over onze hoop en onze ontgoocheling.
Jij luistert.
Pas dan vertel Jij
met beelden uit de Schrift,
Jouw verhaal.
De Schrift gaat open,
nu toont hij zijn geheim.
Ons hart wordt warm,
Jij raakt onze diepste menselijke ervaring.

Jij dwingt niet en laat ons vrij:
Je doet alsof Je verder wil gaan.

Blijf bij ons,
Jij hebt in ons iets wakker gemaakt.
Bij het breken van het brood
-in wat Jij doet
eerder dan in wat Je zegt-
zien we wie Jij bent.

'Meteen' keren we terug naar Jeruzalem
om te vertellen wat ons
ten diepste beroert.
Peter Malfliet

Heer Jezus,
op weg naar Emmaüs
ging Jij als een vreemdeling
als een onwetende
als een geest.

Jij luisterde naar de twijfels van mensen.
Hun ontgoocheling deed je pijn.
Hun gastvrijheid raakte je hart.

Gaandeweg werd Jij een tochtgenoot,
een leraar, een gastheer.
Jij sprak woorden
die mensen tot luisteren aanzetten.
Jij gaf moed
die mensen warm deed worden in hun
hart.
Jij brak brood
dat leven betekende voor ieder, altijd.

Kom op onze weg, Heer Jezus,
luister naar onze vragen,
spreek ons die levende woorden.

Raak ons hart
zodat het opengaat voor Jou
en wij blij van ie gaan spreken
en uit Jou gaan leven.

Raak vandaag jongeren onder ons
en geef hen de kracht
om met heel hun leven in jouw spoor te
gaan
met mensen voortdurend onderweg
tussen Jeruzalem en Emmaüs.
Amen.